

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8784/2556

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีโจทก์ นางสาวสุพรรณิ เพียรดีผู้ร้อง นายสมพงษ์ แม้นพันธ์จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 291,
พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 78, พ.ร.บ.จราจรทางบก
พ.ศ. 2522 มาตรา 157, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ.
มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฎีกาขอให้พิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่คำฟ้อง
ของโจทก์ที่ขอให้พิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
เป็นการฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา โดยผู้ร้องเป็นผู้ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 และค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับ
อันตรายแก่ชีวิตดังกล่าว มิใช่ทรัพย์สินหรือราคาทรัพย์สินที่ผู้เสียหายสูญเสียไปเนื่องจากการ
กระทำความผิดในคดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ โจรสลัด กรรโชก ถูโก่ง ยักยอกหรือ
รับของโจร ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 43 โจทก์จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้บังคับให้จำเลยชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง โจทก์ไม่มีสิทธิฎีกา ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 291 พระราชบัญญัติจราจร
ทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43, 78, 157, 160 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นางสาวสุพ
รณี บุตรสาวของนายสุนทร ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยเรียก
ค่ามาปนกิจศพเป็นเงิน100,000 บาท ค่าขาดไร้อุปการะ 50,000 บาท รวมเป็นเงิน 150,000 บาท
จำเลยไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 78
วรรคหนึ่ง, 157, 160 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุก
กรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานขับรถโดยประมาท
เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 และความผิดตาม
พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อ
กฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มี
โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 ปี ฐานหลบหนีไม่หยุดช่วยเหลือหรือ
แจ้งเหตุให้เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้เคียงทราบเหตุในทันที จำคุก 2 เดือน รวมจำคุก 6 ปี 2 เดือน ทาง
นำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสี่ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 ปี 6 เดือน 45 วัน และให้จำเลยจ่ายเงิน
ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องเป็นเงิน 70,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ และยกคำร้องของผู้ร้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า ขณะที่จำเลยขับรถเล่นที่ผู้ตาย
ผู้ตายยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีเพียงนายธีระวัฒน์มาเบิกความว่าก่อนที่จำเลยจะขับรถมา

ทัບร่างของผู้ตาย เห็นผู้ตายยังคงหายใจ แต่นายธีระวัฒน์เบิกความว่าเมื่อรถยนต์กระบะเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของผู้ตายแล้วหลบหนีไปพยานจึงจอดรถจักรยานยนต์แล้วเข้าไปดูเพื่อช่วยเหลือผู้ตายเห็นที่ศีรษะของผู้ตายแตกและผู้ตายยังคงหายใจแรง ๆ ขณะที่นายธีระวัฒน์เห็นผู้ตายหายใจจึงเป็นเวลาภายหลังเกิดเหตุใหม่ ๆ ซึ่งต่อมาได้มีผู้เข้ามาช่วยเหลือจัดการป้องกันสถานที่เกิดเหตุอย่างน้อยสองคน โดยมีการนำกิ่งไม้ไปวางและโบกมือห้ามรถมิให้แล่นไปในช่องเดินรถที่ผู้ตายนอนอยู่ ซึ่งตามคำเบิกความของนายสุนทวิพยานโจทก์ต้องเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบนาที โดยในระยะเวลาดังกล่าว โจทก์ไม่มีพยานมาสืบให้เห็นว่าผู้ตายยังมีชีวิตอยู่ก่อนที่จำเลยจะขับรถเข้ามาทัບร่างของผู้ตาย ผู้ตายถูกรถยนต์กระบะแล่นมาเฉี่ยวชนจนรถจักรยานยนต์ของผู้ตายล้ม ส่วนผู้ตายตกจากรถนอนคว่ำศีรษะแตก แสดงว่าผู้ตายถูกชนแล้วตกจากรถศีรษะกระแทกพื้นถนนโดยแรง บาดแผลที่ได้รับดังกล่าวถือว่าเป็นบาดแผลฉกรรจ์ แม้ผู้ตายจะไม่ถึงแก่ความตายในทันที แต่ก็อาจถึงแก่ความตายต่อมาในเวลาไม่ก่นาที่ก่อนที่จำเลยจะขับรถแล่นมาทับกได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำมาสืบยังไม่อาจรับฟังโดยปราศจากสงสัยว่า ขณะที่ถูกจำเลยขับรถทับนั้นผู้ตายยังมีชีวิตอยู่ กรณีมีความสงสัยตามสมควรว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ประการที่สองว่า จำเลยขับรถโดยประมาทอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4) หรือไม่ เห็นว่า แม้ถนนที่เกิดเหตุเป็นทางตรงและแบ่งช่องเดินรถเป็นฝั่งละ 2 ช่องก็ตาม แต่ขณะเกิดเหตุเป็นเวลาค่ำ และมีผู้นำกิ่งไม้ไปวางที่ถนนเพื่อเป็นสัญญาณให้คนขับรถเห็น โดยมีนายสุนทวิไปยืนร้องตะโกนและโบกมือให้สัญญาณให้รถที่แล่นผ่านมาชะลอความเร็ว การที่จำเลยขับรถมาด้วยความเร็วสูง เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุไม่ห้ามล้อแต่อย่างใด กลับหักหลบไปทางขวา แล้วทับร่างของผู้ตาย เป็นการขับรถด้วยความเร็วสูง จึงเป็นการขับรถโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว อันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4) ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ประการสุดท้ายว่า จำเลยหลบหนีโดยไม่หยุดช่วยเหลือผู้ตายหรือแจ้งเหตุให้เจ้าหน้าที่ที่ใกล้เคียงทราบเหตุทันทีหรือไม่ เห็นว่า ฎีกาดังกล่าวไม่ได้โต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ว่าไม่ถูกต้องหรือคลาดเคลื่อนอย่างไร ที่ถูกแล้วศาลอุทธรณ์ภาค 3 ควรวินิจฉัยอย่างไร จึงเป็นฎีกาไม่ขัดแย้ง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157 ลงโทษปรับ 1,000 บาท หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี · วิรุฬห์ แสงเทียน · วรงค์พร จิระภาค

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8784/2556>